

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 150/2022-56

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Marcelom Ružarovským, advokátom, Andreja Žarnova 11C, Trnava, proti postupu Okresného súdu Bratislava V v konaní sp. zn. 6T/72/2012 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní sp. zn. 6T/72/2012 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Okresnému súdu Bratislava V v konaní sp. zn. 6T/72/2012 **prikazuje** konať bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadostučinenie v sume **3 000 eur**, ktoré **je** Okresný súd Bratislava V **povinný** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Okresný súd Bratislava V **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania 721,61 eur a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 20. októbra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu

Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6T/72/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Sťažovateľ požaduje finančné zadostučinenie v sume 20 000 eur a náhradu trov konania. Sťažovateľ tiež žiada, aby sa v napadnutom konaní nepokračovalo a aby bol oslobodený spod obžaloby.

2. Na žiadosť sťažovateľa mu ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 150/2022-19 z 10. marca 2022 ustanovil v zmysle § 37 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) právneho zástupcu – JUDr. Marcela Ružarovského. Právny zástupca podaním z 20. apríla 2022 doplnil ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

3. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 150/2022-31 z 12. mája 2022 prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Skutkové východiská

4. Sťažovateľovi bolo 12. augusta 2010 vznesené obvinenie pre podozrenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona (ďalej aj „trestný čin“). Po skončení prípravného konania bola na sťažovateľa 15. júna 2012 podaná obžaloba. V priebehu konania pred okresným súdom došlo okrem iného k výsluchu svedkov formou právnej pomoci (2 svedkovia nachádzajúci sa v Českej republike vo výkone trestu odňatia slobody), sťažovateľ niekoľkokrát zmenil svoju obhajkyňu, v dôsledku úmrtia člena senátu bolo potrebné opätovne vykonať úkony na hlavnom pojednávaní (aj výsluch svedkov formou právnej pomoci), keďže sťažovateľ nesúhlasil so zmenou senátu (nesúhlas vyjadril na hlavnom pojednávaní konanom 25. júna 2019), okresný súd tiež vzhľadom na potrebu vyčkania na výsledok iného trestného konania vedeného proti sťažovateľovi na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 2T/29/2013 nevykonával úkony v napadnutom konaní (s výnimkou zisťovania stavu konania sp. zn. 2T/29/2013) v čase od októbra 2017 do apríla 2019. Rozsudok bol v napadnutom konaní vyhlásený okresným súdom na hlavnom pojednávaní 7. decembra 2021, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu, bol mu uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov, pričom sťažovateľ bol zaradený pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň bol podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušený rozsudok Špecializovaného trestného súdu č. k. 2T/29/2013 z 25. júla 2017 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5To/9/2017 z 21. marca 2019. Proti rozsudku okresného súdu zo 7. decembra 2021 podal sťažovateľ odvolanie. Vec bola okresným súdom predložená Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na účel rozhodnutia o odvolaní 1. apríla 2022. Odvolacie konanie je na krajskom súde vedené pod sp. zn. 1To/28/2022, dosiaľ nie je skončené.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy došlo nečinnosťou okresného súdu. Trestné konanie nevykazovalo

právnú zložitost' veci, drogová trestná činnosť je pomerne často predmetom trestných konaní. Vo veci síce bolo potrebné vykonať dokazovanie v cudzine (v Českej republike), avšak ani táto skutočnosť neodôvodňovala takmer 10-ročné konanie pred súdom. Ani zmena obhajcu, ani žiadosti obhajcu o odročenie pojednávani nemohli mať za následok zbytočné priet'ahy v konaní. V prípade, že sťažovateľ podával námietky zaujatosti, tieto mohli prispieť k celkovej dĺžke konania, avšak ide o nepatrný časový úsek. Konanie možno vyhodnotiť ako neprímerane dlhé aj v tom prípade, ak sťažovateľ žiadal zopakovať dokazovanie pre smrť člena senátu.

IV.

Vyjadrenie okresného súdu, replika sťažovateľa

IV.1. Vyjadrenie okresného súdu:

6. Podľa okresného súdu právna a skutková zložitost' veci je daná aj tým, že ide o trestný čin páchaný v súvislosti s trestnou činnosťou stíhanou aj na území Českej republiky. Priet'ahy v napadnutom konaní boli spôsobené sťažovateľom, sťažovateľ opakovane zmenil obhajcu, zo strany obhajcov dochádzalo k opakovaným ospravedlneniam zo zdravotných dôvodov, z dôvodu kolízie pojednávani, pracovnej zaneprázdnenosti, ako aj nedodržaním lehôt stanovených súdom na doručenie vyjadrení, tiež v dôsledku nesúhlasu sťažovateľa so zmenou senátu (čo vyústilo do potreby zopakovania úkonov hlavného pojednávania vrátane výsluchov osôb nachádzajúcich sa v Českej republike). Okresný súd priet'ahy v napadnutom konaní nezapríčinil. Vplyv na dĺžku konania mala aj pandemická situácia.

IV.2. Replika sťažovateľa:

7. Sťažovateľ k vyjadreniu okresného súdu konštatoval, že s tvrdeniami okresného súdu sa nestotožňuje a považuje ich za účelové s cieľom zbaviť sa zodpovednosti za vzniknutý stav. Už len samotná skutočnosť, že trestné stíhanie pred súdom trvalo takmer 10 rokov, naznačuje, že okresný súd konal neefektívne. V prípade, ak bol okresný súd názoru, že zmeny obhajcov zo strany sťažovateľa sú účelové alebo ak dochádzalo k častému odročovaniu hlavných pojednávani z dôvodov na strane obhajcov sťažovateľa, mal okresný súd postupovať podľa ustanovenia § 42 ods. 1 Trestného poriadku a ustanoviť sťažovateľovi náhradného obhajcu, aby sa predišlo prípadným priet'ahom. Sťažovateľ mal právo prejaviť nesúhlas so zmenou senátu, preto mu výkon práva nemôže byť na ujmu. Pandemická situácia nemala vplyv na dĺžku konania, podľa chronologického prehľadu bolo hlavné pojednávanie odročené pre karanténne opatrenia iba dvakrát (19. marca 2020 a 26. januára 2021). Právna úprava účinná v čase pandémie umožňovala vykonávať hlavné pojednávania.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

8. Účel základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorým je predovšetkým odstránenie stavu právnej neistoty nielen obvineného, ale aj poškodeného ako strán v trestnom konaní, sa sleduje konaním a rozhodovaním príslušných orgánov v primeranej lehote (III. ÚS 99/02). Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota strán v trestnom konaní neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu o vine, resp. nevine obžalovaného a na tento výrok nadväzujúcich ďalších výrokov nastolujúcich

práva a povinnosti. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v konaní pred súdom, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty.

9. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (rozsudok ESLP vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Osobitne z dôvodu predmetu tohto konania, ktorým je trestné konanie a rozhodovanie o trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľa za trestnú činnosť kladenú mu za vinu, sa ústavný súd osobitne oprel o všeobecnú zásadu uznávanú aj v judikatúre ESLP, podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citelného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (II. ÚS 32/03, pozri aj rozsudok ESLP vo veci Bagetta v. Taliansko z 25. 6. 1987). Jednou z relevantných okolností je dĺžka trestného konania vrátane prípravného konania (I. ÚS 100/2017 z 28. 3. 2018, I. ÚS 306/2016 zo 7. 7. 2016). Súdržnosť systému trestného procesu vychádza zo skutočnosti, že základné zásady, ktoré ho ovládajú, sú v rovnováhe. Ak niektorá z nich neprimerane ovládne konanie, spravidla tým utrpí iná. Plynutím času sa strácajú pamäťové stopy svedkov, dôkazy strácajú na sile, čo nepochybne ohrozuje bezprostrednosť konania, ako aj schopnosť súdu zistiť skutkový stav v miere nevyhnutnej pre spravodlivé rozhodnutie.

10. Rozvoľňovaním doby trvania trestného procesu sa nepochybne stráca i výchovný účel trestného konania. Stráca sa vzťah medzi spáchaným skutkom a trestom zaň uloženým. Doba, v ktorej sa účastníkom konania dostane konečného rozhodnutia vo veci, má tiež zásadný vplyv na vnímanie spravodlivosti trestnej justície. Čím je táto doba dlhšia, tým viac sa stráca pocit spravodlivosti, a to nielen vo vnímaní účastníkov konkrétneho konania, a to najmä poškodeného, ale i verejnosti.

11. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným prieťahom, a teda či bolo alebo nebolo porušené základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, I. ÚS 398/2016). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu prerokúvanej veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

12. Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj neefektívna, resp. nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011). Teda nielen otázka nečinnosti, ale aj nesústrednosti, a teda efektivity nemôže zostať prehliadnuteľná.

13. Ústavný súd v trestnej veci sťažovateľa považuje za vhodné poukázať na právny názor vyslovený vo veci sp. zn. I. ÚS 418/2014 a reflektujúci judikatúru ESLP, v zmysle ktorého

k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov môže dôjsť aj vtedy, ak konanie trvá (globálne) neprimerane dlhú dobu, a to bez ohľadu na to, či v posudzovanom prípade boli zaznamenané priet'ahy spôsobené postupom súdu, resp. iného príslušného orgánu verejnej moci. K porušeniu uplatňovaných práv môže dôjsť aj vtedy, ak nedošlo v konaní k priet'ahom, a naopak, i keď k priet'ahom v konaní došlo, nemusí vždy ísť o porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej dobe, ak konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné uzavretie konania spravidla očakávať (rozsudok ESĽP z 22. 6. 2004 vo veci Libanský proti Českej republike, s'ťažnosť č. 48446/99, rozsudok ESĽP z 29. 6. 2004 vo veci Králiček proti Českej republike, s'ťažnosť, č. 50248/99). Ústavný súd preto posudzoval celé trestne konanie, nie parciálne delene na prípravné konanie a konanie pred súdom (I. ÚS 100/2017, I. ÚS 306/2016).

14. Obvinený má v trestnom konaní právo na to, aby o jeho obvinení bolo rozhodnuté v primeranej lehote. Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabráňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude (rozsudok ESĽP z 27. 6. 1968 vo veci Wemhoff proti Nemecku, s'ťažnosť č. 2122/64, bod 18).

15. Už len samotná okolnosť, že napadnuté trestné konanie prebiehalo pred okresným súdom 9 a pol roka (podanie obžaloby 15. júna 2012, vyhlásenie rozsudku 7. decembra 2021) s poukazom na teoretické východiská uvedené v bode 13 tohto nálezu odôvodňuje vyslovenie porušenia s'ťažovateľovho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Od vznesenia obvinenia s'ťažovateľovi (12. augusta 2010) do vyhlásenia rozsudku okresného súdu uplynula doba dlhšia než 11 rokov.

16. Pokiaľ ide o kritériá, ktoré ústavný súd posudzuje pri vyhodnocovaní dôvodnosti ústavnej s'ťažnosti (bod 11 odôvodnenia tohto nálezu), ústavný súd vo vzťahu k faktickej a právnej stránke veci konštatuje, že s'ťažovateľ je trestne stíhaný pre podozrenie zo spáchania drogovej trestnej činnosti, vec nevykazuje znaky právnej zložitosti. Istú mieru skutkovej zložitosti predstavuje okolnosť, že v konaní bolo potrebné vypočuť dvoch svedkov formou právnej pomoci, keďže títo sa nachádzali v Českej republike vo výkone trestu odňatia slobody.

17. Vo vzťahu k správaniu s'ťažovateľa ústavný súd uvádza, že z dôvodov na strane s'ťažovateľa, resp. jeho obhajcov (a zmien v osobe obhajcu) boli zmarené hlavné pojednávania nariadené na 9. november 2012, 19. apríl 2013, 11. september 2014, 22. marec 2016, 31. máj 2016, 27. september 2016, 14. február 2017, 8. august 2019 a 1. október 2019.

18. Po úmrtí člena senátu s'ťažovateľ nesúhlasil so zmenou senátu, čo si vyžiadalo zopakovanie úkonov na hlavnom pojednávaní (vrátane výsluchu svedkov nachádzajúcich sa v zahraničí).

19. Ústavný súd v súvislosti so správaním s'ťažovateľa poukazuje na okolnosť, že využitie procesných oprávnení s'ťažovateľa na strane okresného súdu vyvolalo povinnosť reagovať predpísaným spôsobom na tieto procesné návrhy. Podľa právneho názoru ústavného súdu využitie možností daných s'ťažovateľovi procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie jeho práv v súdnom konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať

ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy, ktoré by bolo možné pričítať na ťarchu všeobecného súdu (m. m. I. ÚS 31/01).

20. K postupu samotného okresného súdu ústavný súd konštatuje, že tento je vzhľadom na celkovú dĺžku konania pred okresným súdom (9 a pol roka) poznačený neefektívnosťou, a to aj napriek zohľadneniu okolnosti, že v napadnutom konaní okresný súd čakal na výsledok iného trestného konania vedeného proti sťažovateľovi v období od októbra 2017 do apríla 2019 (sp. zn. 2T/29/2013), že k predĺženiu konania došlo aj v dôsledku realizácie procesných oprávnení sťažovateľom (zmena obhajcu, námietka zaujatosti, nesúhlas so zmenou senátu) a že bolo potrebné uskutočniť výsluch svedkov v zahraničí.

21. O neefektívnosti postupu okresného súdu svedčí napríklad návrh okresného súdu z 29. januára 2014 na odňatie a prikázanie veci Špecializovanému trestnému súdu v zmysle § 23 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na trestné konanie vedené na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 2T/43/2012. Najvyšší súd Slovenskej republiky vec sťažovateľa vrátil okresnému súdu ako predčasne predloženú, keďže v návrhu nebolo konkretizované, v čom spočíva vhodnosť konania, ako sa urýchli a zabráni prietahom. Po doplnení návrhu okresným súdom Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 26. mája 2014 rozhodol, že trestná vec sťažovateľa sp. zn. 26T/72/2012 sa okresnému súdu neodníma.

22. Okresný súd tiež konal neefektívne pri zabezpečovaní výsluchu svedkov v zahraničí formou právnej pomoci, keď bol v nadväznosti na jeho žiadosť o právnu pomoc listom z 20. marca 2020 Okresným soudem v Jičíně upozornený, že výsluch svedka je možné uskutočniť len na základe európskeho vyšetrovacieho príkazu. Následne okresný súd síce vydal európsky vyšetrovací príkaz, nepriložil však k nemu otázky, ktoré mali byť svedkovi položené.

23. Z dôvodu na strane okresného súdu bolo zmarené hlavné pojednávanie nariadené na 28. marec 2017 pre absenciu technika súdu, ktorý mal zabezpečiť prehratie videozáznamu, tiež hlavné pojednávanie nariadené na 16. máj 2017, keď na pojednávaní súd zistil, že CD nosiče obsahujúce videozáznam sú poškodené, nepoužiteľné.

24. Z objektívnych dôvodov na strane okresného súdu sa neuskutočnilo hlavné pojednávanie nariadené na 15. február 2013 a 16. november 2021 (praceneschopnosť predsedu senátu, kolízia termínov u prísediacej).

25. Ústavný súd k obrane okresného súdu týkajúcej sa nepriaznivej pandemickej situácie a s ňou spojenými opatreniami uvádza, že dĺžka posudzovaného obdobia bola ústavne neprimeraná už pred pandemickou situáciou, avšak v dôsledku jej pretrvávania prispela k celkovej dĺžke konania. Podľa ústavného súdu však ani epidemiologická situácia nepredstavuje zásadnú prekážku pre fungovanie súdnictva (III. ÚS 421/2020). Ústavný súd tiež konštatuje, že dĺžka súdneho konania by mala v „rozumnej miere“ zodpovedať intenzite faktorov, ktoré môžu konanie predlžovať (III. ÚS 49/01).

26. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k názoru, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu sťažovateľovho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v ústavnoprávnej intenzite.

27. Trestná vec sťažovateľa je v súčasnosti už po rozhodnutí okresného súdu na odvolacom súde. Ústavný súd doplnil ochranu aj o uloženie príkazu vo veci konať [čl. 127 ods. 2 ústavy, § 133 ods. 3

písm. a) zákona o ústavnom súde], aj napriek tomu, že okresný súd už rozhodol a že sťažovateľ o uloženie takéhoto príkazu nežiadal (zákon o ústavnom súde neviaže možnosť uloženia príkazu vo veci konať na návrh sťažovateľa, pozn.). Ústavný súd zohľadnil, že po vrátení spisu z krajského súdu na okresný súd dôjde k vykonávaniu ďalších úkonov prevažne administratívnej povahy (doručenie rozhodnutia).

28. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

29. Sťažovateľ sa domáhal aj primeraného finančného zadosťučinenia v sume 20 000 eur. Cieľom tohto inštitútu je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany (IV. ÚS 210/04). Posudzovaná ústavná sťažnosť zjavne indikuje vážny dopad dlhoročného obvinenia bez jasného výsledku, keď k vyhláseniu rozsudku okresného súdu došlo po viac ako 11 rokoch od vznesenia obvinenia a po viac ako 9 rokoch od podania obžaloby, pričom vec sa aktuálne nachádza na odvolacom súde a konanie dosiaľ nie je právoplatne skončené. Ústavný súd na dovŕšenie nápravy priznal sťažovateľovi satisfakciu aj v relutárnej podobe a za primeranú považoval so zreteľom na všetky okolnosti prípadu odškodnenie 3 000 eur. Vzhľadom na to, že sťažovateľ žiadal priznať finančné zadosťučinenie v sume 20 000 eur, ústavný súd ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

30. Pre úplnosť ústavný súd k žiadosti sťažovateľa, aby sa v napadnutom konaní nepokračovalo a aby bol oslobodený spod obžaloby, uvádza, že ústava ani zákon o ústavnom súde ústavnému súdu neumožňuje rozhodnúť takýmto výrokom, rozhodnúť o ne/vine obvineného prináleží všeobecnému súdu. Pri konštatovaní porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže ústavný súd uložiť orgánu, ktorý porušil sťažovateľovo právo, povinnosť konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, čo aj ústavný súd učinil (bod 2 výroku nálezu). Pokiaľ sťažovateľ v podaní z 12. mája 2022 doručenom ústavnému súdu z 16. mája 2022 okrem iného okresnému súdu vytýka, že celé konanie bolo vedené jednostranne a účelovo v neprospech sťažovateľa, že sťažovateľ bol vopred uznaný vinným, boli zamietané návrhy na vykonanie dôkazov svedčiacich v prospech sťažovateľa, tu ústavný súd konštatuje, že posúdenie takejto argumentácie smerujúcej proti okresnému súdu nespadá do právomoci ústavného súdu. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Trestné konanie dosiaľ nie je právoplatne skončené. Sťažovateľ mal možnosť podať proti rozsudku okresného súdu odvolanie, teda prostriedok nápravy, ktorý mu právny poriadok priznáva a ktorý napokon sťažovateľ aj uplatnil, v dôsledku čoho sa jeho trestná vec aktuálne nachádza v štádiu odvolacieho konania, kde právomoc rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu prináleží krajskému súdu.

VI.

Trovy konania

31. Pri výpočte nákladov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov

za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [(ďalej len „vyhláška“); § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina priemernej mzdy za predchádzajúci polrok (§ 1 ods. 3 v spojení s § 11 ods. 3 vyhlášky), pričom sťažovateľ má nárok na náhradu za dva úkony právnej služby v roku 2022 (prevzatie a príprava zastúpenia, doplnenie ústavnej sťažnosti 2 x 193,83 eur) a za jeden úkon právnej služby v roku 2023 – replika k vyjadreniu okresného súdu (208,67 eur), čo spolu s náhradami podľa § 15 písm. a) vyhlášky 31,36 eur (cestovné z Trnavy do Bratislavy a späť), podľa § 15 písm. b) v spojení s § 17 ods. 1 vyhlášky 58,14 eur (náhrada za stratu času) a podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 11,63 eur, 1 x 12,52 eur) predstavuje 721,61 eur. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 4 výroku nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2023

Robert Šorl
predseda senátu